
Slovo úvodem

Jiří Dvorský

Vážené kolegyně, vážení kolegové!

Zahajujeme dnes vědecké sympozium připravené Ústavem teorie a dějin umění ČSAV v Praze a dalšími spolupracujícími organizacemi na téma Proudů české umělecké tvorby 19. století. Sen a ideál.

Stalo se již tradicí těchto našich vědeckých zasedání, pořádaných každoročně v rámci Smetanovských dnů v Plzni, že danou problematiku zkoumají z běžných hledisek, interdisciplinárně, z pohledu obecného historika, historika umění, muzikologa, literárního vědce, filozofa. Tak během několika minulých let vznikala členitá mozaika, postupně utvářející celistvý obraz českého umění a kultury v 19. století. Téma našeho dnešního jednání se sice může někomu zdát jako příliš odtažitá a nepodstatná. To je však velký omyl. Je nutno analyzovat, jaké ideály si kladla česká kultura a česká politika v 19. století. A sen je spolu s imaginací jedním z hlavních zdrojů umělecké tvorby. Neplatí to ostatně jen o umění. Klasikové vědeckého socialismu často zdůrazňovali, že bez revolučního snění a fantazie není revoluční praxe. Podívejme se tedy, jak české devatenácté století uskutečnilo sny a ideály našich předchůdců. Do jaké míry zůstali pouhými snílky a co z jejich odkazu má trvalou platnost i dnes.